

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 118/2020-75

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Renátou Smajdovou, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 403/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 403/2012 p o r u š e n é b o l o .
2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v celkovej sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Trenčín p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Ustanovená právna zástupkyňa [REDAKOVANÉ] JUDr. Renáta Smajdová n e m á právo na náhradu trov konania proti štátu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie:

I. Vymedzenie napadnutého konania okresného súdu a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 118/2020-61 z 13. júla 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 403/2012 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *„Navrhovateľ v roku 2012 uplatnil svoje právo na súdnu ochranu podaním žaloby proti väznici ██████████, štátu... Vec sa od roku 2012 rieši na OS-Trenčín v k.č. 14C/403/2012, a dodnes konanie nebolo ukončené. Teda trvá už 8 rokov!... v danej veci dochádza k prieťahom úplne zbytočne, a to nesprávnym a nezákonným postupom a konaním OS-TN. Napr. mi súd neumožnil osobnú účasť na pojednávaní, odvolací súd z tohoto dôvodu zrušil rozsudok súdu I. st. a vec vrátil. Súd I. st. znovu robil pojednávanie bez mojej prítomnosti a znovu vidal rozsudok – teda neriešil rozhodnutie odvolacieho súdu... atď. A toto sa deje už 8 rokov!“*

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo na prejednanie veci v primeranej lehote, a právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, konaním, postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Trenčín vo veci k.č. 14C/403/2012 porušené bolo.

ÚS-SR prikazuje OS-Trenčín vo veci 14C/403/2012 konať bez zbytočných prieťahov.

ÚS-SR priznáva ██████████... spravodlivé zadosťučinenie v peniazoch vo výške 10.000,- €, ktoré je mu povinný OS-Trenčín vyplatiť v lehote 2 mesiacov od tohto nálezu.“

II. Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

4. Okresný súd vo vyjadrení (Spr 745/2019 z 15. augusta 2019) na výzvu ústavného súdu z 8. augusta 2019 poukázal, že nie je možné zaslať vyjadrenie v rámci lehoty, pretože sa spis od 25. marca 2019 nachádza na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“). Okresný súd však požiadal krajský súd o zapožičanie spisu na účely spísania vyjadrenia.

5. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení na výzvu ústavného súdu z 8. augusta 2019 poukázal na nemožnosť zaslania plnej moci, pretože zatiaľ mu nebol ustanovený právny zástupca. Sťažovateľ vo vyjadrení akcentuje svoju nepriaznivú finančnú situáciu, resp. nemožnosť úhrady ceny právnych služieb. Vo vzťahu k žiadosti ústavného súdu o zaslanie podkladov sa sťažovateľ vyjadril, že sa nachádza vo väznici, a preto nemá možnosť zabezpečiť podklady. Podotýka však, že uvedené ho nemôže pripraviť o jeho právo na prístup k súdu.

6. Okresný súd vo vyjadrení (Spr 745/2019 zo 6. septembra 2019) uviedol, že okresný súd v rámci napadnutého konania nebol nečinný a vykonával priebežné procesné úkony. K prieťahu došlo, keď okresný súd čakal na vyjadrenie Centra právnej pomoci kvôli poskytnutiu bezplatnej právnej pomoci. Okrem uvedeného okresný súd poskytol aj detailnú chronológiu vykonaných procesných úkonov.

7. Právny zástupca sťažovateľa sa vo vzťahu k vyjadreniu okresného súdu nevyjadril.

8. Okresný súd sa však opätovne vyjadril (Spr 436/2020 z 27. júla 2020), pričom konštatoval, že okresný súd v rámci napadnutého konania konal plynule s odbornosťou a opatrnosťou. Dodal, že okresný súd vo veci rozhoduje už druhýkrát, pretože jeho rozhodnutie bolo zrušené odvolacím súdom, kde sa spis nachádzal 13 mesiacov. Okresný súd poukázal aj na skutočnosť, že žaloba podaná sťažovateľom obsahovala vady, ktoré bolo potrebné odstrániť, čím sa tiež predĺžilo obdobie konania. Okresný súd súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III. Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním

veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

15. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“, a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa jej práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Priet'ahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci. EŠLP vo svojich rozhodnutiach (rozsudok

ESLP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESLP vo veci Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez prietáhov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

17. Podľa stabilizovanej judikatúry sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). Teda záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa [Comingersoll S.A. (Veľká komora), Sürmeli proti Nemecku (Veľká komora), Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike, rovnako tak aj I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07)].

IV. Posúdenie veci ústavným súdom

18. V rámci prvého kritéria, a to postupu samotného okresného súdu, ústavný súd poukazuje na to, že zložitosť preskúmvanej veci môže závisieť od viacerých okolností, a to v rovine skutkovej, ako aj právnej. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje vyšší počet účastníkov (rozsudok ESLP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [rozsudok ESLP vo veci Humen proti

Pol'sku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitost' prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (rozsudok ESLP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že skutkovo a právne zložité je také konanie, ktoré si na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, vyžaduje ustanovenie znalca s osobitnými odbornými znalosťami, resp. spoluprácu znalca s inými odborníkmi – konzultantmi (IV. ÚS 28/05).

19. Návrhom pred okresným súdom sa sťažovateľ v pozícii žalobcu domáhal od žalovaných ospravedlnenia za porušenie jeho práv na ochranu osobnosti. Predmetný spor teda patrí v aplikačnej praxi súdov spravidla medzi bežné, resp. právne a fakticky nenáročné spory. Skutočnosť, ktorá mohla predĺžiť trvanie sporu, bol však počet žalovaných (t. j. 5 žalovaných), avšak ani samotný okresný súd na túto skutočnosť ako dôvod na predĺženie doby, v ktorej bolo vo veci rozhodnuté, nepoukázal.

20. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní ústavný súd zistil, že sťažovateľovi možno vyčítať neúplné podanie, ktorého vady bolo potrebné za súčinnosti súdu odstrániť, a tiež fakt, že pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 17. októbra 2018, muselo byť odročené pre práceneschopnosť sťažovateľa.

21. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, bol samotný postup okresného súdu.

22. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 403/2012 zistil, že žaloba sťažovateľa bola okresnému súdu doručená 2. októbra 2012 a vec bola právoplatne skončená rozsudkom krajského súdu 28. februára 2020. Konanie na okresnom súde trvalo od 2. októbra 2012 do 26. marca 2019, teda viac ako 7 rokov, pričom samotná takáto dĺžka konania je bezpochyby spôsobilá narušiť právnu istotu sťažovateľa. Ak nečinnosť súdu charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu (II. ÚS 200/05, I. ÚS 398/08, IV. ÚS 60/09, I. ÚS 76/09, I. ÚS 289/2010).

Avšak vzhľadom k tomu, že okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že vo veci nebol nečinný a vykonával úkony priebežne, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na viaceré obdobia krátkodobej nečinnosti, neefektívnej a nesústredenej činnosti, ktoré sa v konaní okresného súdu vyskytli a ktoré vo svojom súhrne zapríčinili, že konanie na jednom stupni trvalo ústavne neakceptovateľne dlhú dobu.

Za obdobia krátkodobej nečinnosti považuje ústavný súd

- obdobie 3 mesiacov od 15. marca 2013, keď boli okresnému súdu doručené podklady na účely rozhodnutia o oslobodení od súdnych poplatkov, do 16. mája 2013, keď okresný súd rozhodol o oslobodení od súdnych poplatkov,

- obdobie 5 mesiacov od 10. septembra 2013, keď bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí podania v časti z 9. augusta 2013, do 3. februára 2014, keď bol spis pre účely rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa predložený krajskému súdu,

- obdobie 9 mesiacov od 20. mája 2014, keď bol spis vrátený z krajského súdu po zrušení uznesenia okresného súdu z 9. augusta 2013, v ktorom krajský súd uložil povinnosť vyzvať navrhovateľa na doplnenie alebo opravu návrhu, do 10. februára 2015, keď okresný súd uznesením vyzval sťažovateľa na doplnenie podania,

- obdobie 6 mesiacov od 30. novembra 2017, keď bolo zaslané stranám konania uznesenie krajského súdu zo 25. októbra 2017, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 30. mája 2016, do 21. mája 2018, keď predseda okresného súdu rozhodol o vylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania vecí.

Z uvedeného prehľadu období krátkodobej nečinnosti je zrejmé, že len tieto sa vo svojom súhrne podieľali na predĺžení konania o dva roky.

23. Ako neefektívnu a nesústredenú činnosť hodnotí ústavný súd postup okresného súdu, keď tento uznesením z 9. augusta 2013 odmietol podanie sťažovateľa v časti týkajúcej sa návrhu na ospravedlnenie za zásah do jeho práv z dôvodu, že sťažovateľ nedoplnil svoje neúplné podanie. Uvedené uznesenie okresného súdu bolo zrušené uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 170/2014 z 30. apríla 2014 z dôvodu, že okresný súd zvolil nesprávny procesný postup, keď podanie sťažovateľa v časti odmietol bez toho, aby ho písomne vyzval na jeho opravu a doplnenie. Spis bol z krajského súdu po zrušení uznesenia okresného súdu

z 9. augusta 2013 vrátený 20. mája 2014. Takýmto postupom okresný súd zapríčinil ďalšie zbytočné priet'ahy v rozsahu 9 mesiacov.

24. Ako neefektívnu a nesústredenú činnosť hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu, keď tento rozsudkom z 30. mája 2016 žalobu s'ťažovateľa zamietol, resp. konanie v časti zastavil. Tento rozsudok okresného súdu bol však uznesením krajského súdu z 25. októbra 2017 zrušený z dôvodu porušenia procesných práv s'ťažovateľa, ktorému okresný súd neumožnil osobnú účasť na pojednávaní. Je teda zrejmé, že takýmto postupom okresného súdu došlo k predĺženiu konania o ďalších 17 mesiacov, keďže spis bol z krajského súdu po zrušení rozsudku okresného súdu vrátený 27. novembra 2017.

25. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že aj keď okresný súd nie je spôsobilý ovplyvniť dĺžku rozhodovania o opravných prostriedkoch na krajskom súde, uznesenie okresného súdu z 9. augusta 2013 a rovnako tak rozsudok okresného súdu z 30. mája 2016 boli krajským súdom zrušené pre procesné pochybenia okresného súdu. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd za potrebné pričítať okresnému súdu na ťarchu aj obdobia, ktoré potreboval krajský súd na rozhodnutia o opravných prostriedkoch s'ťažovateľa voči nesprávnym rozhodnutiam okresného súdu.

26. Pokiaľ predseda okresného súdu poukazuje na práceneschopnosť zákonnej sudkyne, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru podľa ktorej otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 55/02, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, III. ÚS 399/2011). Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, rovnako tak aj Ústavný súd Českej republiky IV. ÚS 392/2005, IV. ÚS 358/1998).

V. Záver

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 403/2012 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

29. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

30. Ústavný súd okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov neprikázal, pretože konanie bolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené.

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

33. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

34. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

35. Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ktoré však žiadnym spôsobom neodôvodnil.

36. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

37. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňoval ústavný súd celkovú dĺžku konania na okresnom súde v trvaní viac 7 rokov. Avšak prihliadol aj na neúplné podanie sťažovateľa, tiež na to, že sťažovateľ napriek jeho tvrdeniam o vážnom záujme zúčastniť sa pojednávaní, ktoré vyústili až do zrušenia rozsudku okresného súdu z 30. mája 2016, na pojednávaní na okresnom súde konanom 28. novembra 2018 sa bez relevantných dôvodov nezúčastnil a tiež na fakt, že sťažovateľ požadované finančné zadosťučinenie vôbec neodôvodnil. Vzhľadom na prezentované zistenia priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1500 €.

38. Podľa § 37 ods. 2 zákona o ústavnom súde trovy ustanoveného právneho zástupcu znáša štát.

39. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 118/2020-47 z 2. apríla 2020 ustanovil sťažovateľovi právnu zástupkyňu JUDr. Renátu Smajdovú, Floriánska 16, Košice. Vzhľadom na to, že ustanovená právna zástupkyňa vo veci nevykonala žiadne úkony, ústavný súd rozhodol, že nemá právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

40. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu